

[Finansministeren]

For at bevare mit gode forhold til kollegaerne skal jeg afholde mig fra at svare på alt, hvad der er sagt, i alle detaljer.

Hr. Steenholdt fremsatte nogle bemærkninger om Grønlands situation og om bloktilskuddet i fremtiden. Om det vil jeg bare sige, at forhandlingerne om bloktilskuddet i fremtiden jo vil ske med udgangspunkt i det resultat, vi nåede sidst, og i lyset af de aftaler, vi indgik om analyser, og i lyset af den økonomiske udvikling, som måtte ske i Grønland frem til næste gang, vi skal forhandle om den grønlandske økonomi.

Så kom hr. Jens Thoft her til sidst med nogle bemærkninger om forsvaret, og om det vil jeg bare sige, at her har vi jo et område, hvor der er indgået aftaler også omfattende 1994.

Med hensyn til debatten om selve finansloven søgte regeringspartiernes ordførere, fru Pia Gjellerup, hr. Peter Duetoft, hr. Bilgrav-Nielsen og hr. Ole M. Nielsen, jo – jeg havde nær sagt against all odds – at fastholde debatten om selve finanslovsforslaget.

Det var noget af en præstation. Den er jeg fuld af respekt for, og jeg har svært ved at sige, at ret meget af det, der blev sagt af regeringspartiernes ordførere, stred mod de opfattelser, jeg har. Sådan skal det være, og det er godt, det er sådan.

Ser man på debatten i øvrigt, må man sige, at nogle hovedtræk er der jo. Oppositionen – eller jeg skulle måske af hensyn til hr. Jes Lunde sige den borgerlige side af oppositionen – har efter min opfattelse i sine mange indlæg vist en svaghed med hensyn til ideer og en mangel på løsninger.

Vi fik jo ikke fra Venstre og De Konservative, hvad jeg opfattede som et reelt forhandlingsudspil om finanslov 1994. Det, man ønskede af os, var: helt væk med den nye kurs. Det var en ændring, der betød færre, ikke flere i arbejde, og det var en forbedring af under-skuddet, som kun fremkom ved et forsøg på slagtning af Lønmodtagernes Dyrtdsfond og dermed fremrykning af nogle af de skatteindtægter, som man i finansredøgørelsen for en måneds tid siden sagde var et skjult aktiv for staten, men som oppositionen på det tidspunkt nægtede at man overhovedet kunne inddrage i sine overvejelser. Der gik altså ikke mere end få uger, før netop disse skjulte reserver blev inddraget i oppositionens overvejelser om dog

i hvert fald optisk at fremstille et modspil til regeringen, der kunne se ud, som om det hang sammen.

Men jeg må indrømme, at jeg havde svært ved helt at opfatte Venstres og De Konservatives udspil til forhandling som andet end et udspil til agitation og netop ikke til forhandling. Det er jo fattigdom at komme med en fortsættelse af den politik, der har ført os op på den hidtil største ledighed i Danmarkshistorien. Vi skal stadig væk huske, må jeg sige til hr. Svend Heiselberg, selv om der kun er få dage tilbage, at vi arbejder under hr. Henning Dyremoses sidste finanslov.

Det er først, når de næste par uger er gået, at regeringen på alle områder har sin handlefrihed og kan vise, hvad det er for en politik, vi ønsker at tilrettelægge. Vi har med den nye finanslov, som jeg håber og – så vidt jeg kan tælle – også har tro på at Folketinget vil vedtage om ganske kort tid, alle instrumenterne til den nye kurs mod bedre tider. Det er ikke, som fru Anne Birgitte Lundholt var inde på det, et magisk illusionsnummer. Det er et gedigent stykke politik, som der snart er mange andre end fru Anne Birgitte Lundholt selv der vil ærgre sig over ikke at have lod og del i.

For hvad er situationen? Jo, situationen er, at det går bedre med dansk økonomi fra nu af. Det gør det, fordi alle de fundamentale ting i dansk økonomi er i stærk bedring. Vi har styrken til at bryde ud af lavvækstfælden, fordi vi har et stort og tendentielt stigende overskud på vores betalingsbalance, og vi har på alle punkter fået forbedret udgangspunkterne for den vækst især i den private sektor, som skal bære os ud både af arbejdsløshedens og af under-skuddets problemer.

Man kan spørge sig, hvad det er, der betyder noget for virksomhederne. Er det ikke afsætning? Er det ikke lave omkostningsstigninger? Er det ikke en lav rente?

Er det ikke sådan, at også industrien nu kommer og siger: Jo, der er vækst i eksportbøgerne? Er det ikke sådan, at der er tilrettelagt en politik, der giver den stærkeste impuls til hjemmemarkedet i mange år? Er det ikke rigtigt, at de danske løn- og omkostningsstigninger er lavere end omverdenens, lavere end på noget tidspunkt i mange, mange år, og er det ikke en kendsgerning, at i en tumultarisk omverden er det lykkedes, selv om EMS'en blev